

Napsal uživatel Jana Štěpánková
Úterý, 29 Červen 2010 16:19

Jak už jsem zmínila v [1. části](#) svého příspěvku, doprava do Vysokého Chvojna nebyla úplně ideální. V sobotu jsem vyrazila kolem deváté autobusem z Hradce Králové do Holic a z Holic mě čekalo asi 7 km pěšky vesměs lesem. Málem jsem se u Muzea Emila Holuba připlétla do řad mažorettek, které pochodovaly v rámci oslav hasičů (aspoň se domnívám, že oslavovali hasiče, protože na parkovišti stálo asi 20 hasičských aut.). Chyběla mi ale minisukně, kozačky, hůlka a čepeček, tak mě naštěstí do průvodu nezapojily.

Kráčela jsem svižným krokem stále rovně. Po cestě jsem se nasnídala jahod a borůvek. Modré kuličky jsem přestala jíst brzy, abych od nich neměla vymalovanou pusu a přilehlé okolí. Asi za hodinu jsem byla na místě. Zhruba 4 km před arboretem jsem už zaslechla hudbu, jak se nese lesem a zhruba 3 km před cílem jsem potkala folkového nadšence z Pardubic, který se též vydal pěšky z Holic za účelem zjistit, jak že to Folkové chvojení vypadá a zní, když mělo takovou masivní reklamu. Dorazili jsme krátce po začátku.

Při pohledu na pódium a podle programu jsem se rychle zorientovala, že z beden zní lidovky v tvrdší úpravě **Koňaboje**, který se jako další zařadil mezi kapely, jež potkaly zdravotní potíže. Zpěvačka Jiřina Šánová mi svou hlasovou indispozicí potvrdila, že největší nevýhodu v muzice mají zdravotničtí pracovníci, kteří jsou neustále vystaveni nakažlivým pacientům. Ale klobouk dolů, Jiřina se svým „jazzovým“ hlasem bojovala a boj vyhrála, vypořádala se s ním dobře. Za zmínku stojí ještě taneční kreace kytaristy Davida Řeháka.

Zdravotní problémy se podepsaly i na kapele **Rolničky**, kapely z největší vzdálenosti, a to z Bratislavy. Přijeli bez kytaristy Fera Petrisky a poslední tři písně odehráli posílení Vítou Troníčkem. Zajímavé bylo, že právě proto jejich píseň Maliny zazněla dvojjazyčně s jednou slokou z verze, kterou kdysi Víťa hrál v češtině s Poupaty. Hudba Rolničků hladí a díky nim nezapomínám a hřeje mě, že jsou si Češi se Slováky blízcí.

Napsal uživatel Jana Štěpánková
Úterý, 29 Červen 2010 16:19

Skupina, která v příštím roce oslaví 10 let své existence, je kapela **Domino** z Olomouce. Kromě kytar a kontrabasů se objevil i zvuk flétny, mandolíny a houslí. Písně moravské, balady a tradice posluchače bez násilí rozezpívaly. Ve Chvojníku (zpěvníku) jsem ale ani jednu z jejich písní nenašla. Škoda!

Pavučinu už jsem slyšela hrát několikrát. Připadá mi, že tihle odrostlí studenti (bývala to studentská kapela) rostou před očima. Možná za to můžou výborné texty Niny Kudláčkové, nebo melodie, celkový zvuk kapely čím dál jistější, ale spíš všechno dohromady. U písně ZRT - ... *na rozích kostela nejsi vinna ani nevinná...* - mi dokonce naskočila husí kůže, kterou často nemívám.

Berušky se objevily s novou kontrabassistkou Aničkou Drábkovou, která s nimi hraje od loňska, však zvuk a živelnost zůstala stejná. Chuť americké country nepřevládala nejen díky aranži, ale i výběrem písní v angličtině. Nechyběla ani taneční sestava a prohnutí všech třech Berušek téměř do mostu u písně od Rednex *Cotton Eye Joe*. Když jsem chvíli poslouchala zpěv Zuzky Vítové, na okamžik jsem se zarazila, připomněl mi totiž svou silou a barvou hlasu zpěvačku z minulého večera Jindřišku Brožovou.

Vystoupení **Hop Tropu** jsem stihla jen část, i přesto jsem se dobře bavila a spolu s davem si pár písní zazpívala. A uvízlo mi v paměti Samsonovo řešení problému, jak luskat mastnými prsty. Zkrátka, dost dobře to nejde, ale když se začnete plácet dlaněmi do čela, dosáhnete skoro podobného zvuku, akorát to blbě vypadá.

Koncert hudební školy, kam docházím, mě donutil na nějakou dobu odjet z Folkového chvojení. Bohužel jsem tedy prošvihla Šantré, Duo Ťuk a Roberta Křesťana s Druhou trávou. Dost mě to mrzelo, ale nemohla jsem jinak. A pokládám za férové, že tu nebudu mlžit a snažit se hrát, že jsem v tuto dobu na Chvojení byla.

Vrátila jsem se na konec bloku **Epy de Mye**, která je v dnešní době asi nejvytíženější mladou kapelou co se týče koncertů a hraní. Tři lidé a jakou dokáží dělat barvitou muziku! A Epíci byli také jedni z těch, kteří hráli do pozdních hodin i po oficiální části programu.

Napsal uživatel Jana Štěpánková
Úterý, 29 Červen 2010 16:19

Když jsem naposledy viděla **Přelet M.S.** skládal se ze 4 žen, teď už z nich zůstalo trio učitelek, trio prdlých učitelek, jak o sobě tvrdí, které berou život s nadhledem. Na jeden mikrofon zazpívaly s jednou kytarou písně lidové i písně otextované, např. Emanuelem Fryntou. Vždycky, když je slyším, napadá mě: To jsou takové folkové sestry Havelkovy! A myslím to v tom nejlepším slova smyslu. Při zvučení jim to tam trošku houkalo... Že by sova? Možná, byli jsme přeci v arboretu.

Kapela, u níž by bylo divné, kdyby nevystoupila, byla **Marien**. Jejich živelnost je nekonečná (zvláště Troníčková živelnost, dokázal by vzbudit i mrtvého). V hledišti měli spoustu příznivců a ti zpívali s nimi, takže se davově ozývaly písně např.

Zrcadla

Nechce se mi domů

a

Memento mori.

Mezi nimi mi chyběla píseň Plamen. Jenže v omezených časových možnostech bylo neuskutečnitelné zahrát vše, co by zahrát šlo. Zazněla i neoficiální pardubická hymna

Kluk z Pardubic

, která částečně pohřbila nápad Víti Troníčka, že se všichni hradečáci a pardubáci sejdou ve Vysokém Chvojně a bude jim dobře. (My perníkářům dálnici nečajzli!!!) Marien přidávali. Nejen proto, že si je žádal lid, ale také proto, že v zákulisí ještě

Wabi Daněk

a kytarový čaroděj

Miloš Dvořáček

dokuřovali cigarety.

Než se Miloš a Wabi nazvučili, stihl Franta Mífek vyhlásit soutěž, jak velikého jesetera Miloš Dvořáček ulovil, která byla už několikátá v pořadí. Soutěžící na to šel chytře, odhadl, jak je Miloš vysoký a pak odvodil míru jesetera, ale ve výsledku mi nějak uniklo, jestli jeseter měl skutečně 3,70 metru, nebo jen 1,75 metru. To víte, rybáři... Těžko jim věřit. František Mífek je navíc velmi všetečný moderátor, který se trefuje do kdekoho a ani já jsem toho bohužel nebyla ušetřena. Zpátky k festivalu.

Řekla bych, že vystoupení Wabiho Daňka a Miloše Dvořáčka mohlo být klidně delší. Písní zahráli opravdu poskrovnu. Došla jsem k názoru, že je asi lepší zajít si na jejich vlastní koncert, že je tam víc prostoru k hraní i ke vzájemné komunikaci mezi umělci a publikem. Pár takových vydařených koncertů jsem zažila a vzpomínám na ně dodnes. A určitě zas někdy přijdu. Na Chvojení jsem si ale mohla poslechnout *Píseň, co mě učil listopad* se sborem Marien a se Zubříkovou foukací harmonikou, kterou bych na koncertě slyšela jen bez nich.

Napsal uživatel Jana Štěpánková
Úterý, 29 Červen 2010 16:19

Folkové chvojení spělo do finále závěrečným vystoupením **Nezmarů**. Nastoupili v podstatě do rozjetého vlaku, protože hlediště v několikahlasém sboru zpívalo už od odpoledních hodin, a proto nebylo divu, že ve zpívání pokračovalo i s Nezmary.

Růže

,
Bodláky ve vlasech

,
Fénix

,
Když nad ránem ozvou se kohouti

,
Písek

tomu byly dostatečnou zárukou. Píseň

Jedu sám

si vyžádal Wabi Daněk, který si na ni sedl do hlediště a poslouchal. A jak říkal Tonda Hlaváč: „
Odmítněte 180 kilového Stanouška

...“

Po bloku nezmarských písní přisedl na pódium „začínající“ písničkář, kterého zatím „nikdo nezná“, **Miki Ryvola**. A mimo jiných samozřejmě nechyběla ani zcela „neznámá“ *Bedna od whisky* . Můj

táta dojatě prohlásil: „

Tak jsem konečně viděl Mikiho Ryvolu. A jakej je to čipernej chlapík...

“ Opět se přidávalo a několikrát.

Pak převzala otěže na forbíně omladina z Marien, Epy de mye a Rolniček a hrálo se a hrálo se. Překvapilo mě, že drtivá většina posluchačů v hledišti zůstala. Přišlo mi to nevídané, protože

Chvojení – festival člověčí muziky, přátelské atmosféry, prozpíváných dnů a nocí – 2. část

Napsal uživatel Jana Štěpánková
Úterý, 29 Červen 2010 16:19

jsem předpokládala, že se většina po Nezmarech zvedne a odejde, ale vskutku bylo stále plno.

Odcházela jsem po písni *Slunce za hory*... Možná znáte z táborů. Víťa Troníček ji začal hrát právě proto, že mu lidé v hledišti připomínali děti na táboře. Celé řady se držely kolem ramen a kolíbaly se z jedné strany na druhou, dopředu a dozadu a nahoru a dolů. Byla to úžasná podívaná. Vypadalo to trochu jak na hokeji nebo na fotbale, když se zvedá mexická vlna. Po téhle písni jsem musela odejít, protože jsem byla závislá na odvozu mého táty, ale dozvěděla jsem se, že poté byl ještě zapálen oheň a zpívalo se u něj až do půl šesté do rána.

Myslím, že všichni odcházeli plni dojmů a zážitků. Nejen lidé, ale i účinkující, kteří si celý amfiteátr prohlíželi z terasy chaty vedle pódia a připomínali mi trochu amerického prezidenta, který se chystá pronést projev. A kromě zážitků mohl každého hrát dobrý pocit, že koupením vstupenky-chvojenky přispěl na dobrou věc, protože 10% z ceny každé putoval dětem do Dětského centra Veská.

Akce velmi zdařilá a budeme rádi, když se za rok kolem letního slunovratu uskuteční znovu. Znovu se všichni zaposloucháme do člověčí muziky a textů, které mají sdělení a sborově si zazpíváme. Tak jako letos... Díky za společné zpívání!